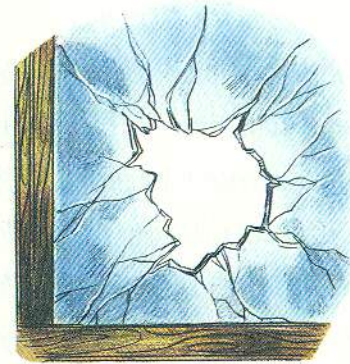

Пролог

У тумані

— В ім'я чеддеру, оце так туман — геть нічого не видно! — вигукнула миша, тулячись до мерехтливого вогника газового ліхтаря. — Є... Є тут хто?

Звісно ж, тут хтось є, наївна мишко. У таких туманах завжди хтось є...

От і зараз він ховався в імлі, що огорнула Вусобург пізньої нічної години. Прокидаючись зимними ранками, він бачив, як ця імла густішає, розростається, та мовчки тішився з того... Уночі миші та єноти, що мешкали в сирих і пе-

ренаселених норах цього погризеного злочинами й злиднями, мов шмат старого сиру, містечка, намагалися триматися вкупі, горнучись до ледь теплих вогнищ у своїх домівках. Цій миші також краще було б лишитися десь у прихистку, разом із ними, замість сновигати самотою в контрабандистському районі й ганятися за інформатором, кінчика хвоста чи форми вух якого вона навіть ніколи не бачила. І, звісно ж, вона пішла сюди, нікого не попередивши, не сказавши, куди саме прямує, просто щоби провчити того пихатого щура з посивілими бакенбардами — це ще йому милостиве покарання, тож нехай дякує! Як він тільки посмів сказати, що вона нерозважлива, нетерпляча й страшенно легковажна? Негідник!

— В ім'я чеддеру, колего! Але ви плутаєте нерозважливість із хоробрістю!

«Оце я йому показала!» — подумки вітала вона себе, рішуче вішаючи на пояс лүпу, а тоді затраскуючи двері просто перед носом Вітрохана. Проте зараз їй впевненість кудись поділась...

І їй дуже непокоїв зловісний рівномірний стукіт чийхось підборів по бруківці.

З темряви вузького провулка за її спиною раптом прошелестіло:

— Повірити не можу, що ти прийшла сюди сама, маленька мишко... То ти й справді така безмозка, як про тебе кажуть...

— Я — безмозка?! Ану покажися, боягузе! Я озброєна до зубів! — вигукнула Цікавійка, нервово вимахуючи лүпою в напрямку голосу.

— І що ти збираєшся із цим робити? — поцікавився зловісний незнайомиць, підставляючи світлу ліхтаря своє переоране шрами обличчя, а також лапу, в якій зблискувало осяйне лезо. — Вивчатимеш пори моєї шкіри? Спалиш мене, як комаху? Твій напарник мав рацію, нікчемна мишко... Не слід тобі вештатися тут наодинці в темряві... Чи не знаєш, що всі ночі в цьому проклятому місті належать мені?!

— В ім'я чеддеру, ви... ви професор Щуролуп! Рятуйте! Прошу, хто-небудь...

Щур кинувся на неї, змахнувши плащем. У брудних провулках Вусобурга завжди знайдеться хтось, хто чує крик маленької мишки, але жодна жива душа й пальцем не ворухне, щоб її врятувати...

Коли Вітрохан, стурбований тим, що його напарниці й досі немає, вирушив за адресою, яку мав у записнику, то не знайшов ні сліду детективки. Темрява провулків Вусобурга ковтнула Цікавійку, як і багато інших мишей до неї.

— А-А-А-А-А! Твою ж черешню! Хто задмухав свічки?!

— ЦЕ Я, АРЧИБАЛЬДЕ... — сказав хтось страшним замогильним голосом.

— РЯТУЙТЕ! МЕНЕ ХОЧЕ ВБИТИ ПРОФЕСОР ЩУРОЛУП!

— Та зачекайте ви, я пожартував! Верніться, Арчибальде! Зважайте, там сходи!..

БАДАБУМ!

Та доки Руссо Кріт засвічував свічки, Арчибальд Лис, власник книгарні Чарівнокорів і автор «Мемуарів лісу», вже встиг перечепитися

через власні капці, які сам і поставив при краєчку килима, а відтак із незабутнім гуркотом з'їхав на дупці зі сходів. Тепер він, із тарілкою на голові й весь у карамельному печиві, лежав на підлозі першого поверху, просто між видовбаних у стовбурі старого дуба книжкових полиць, де тисячі книжок чекали на своїх читачів,

— Не знаю, що за злий дух отак розважається, вписуючи пригоди до книги мого життя, але він явно знаходить особливе задоволення в тому, щоб зробити мою появу будь-де вкрай пафосною, — поскаржився письменник, вибираючи із шерсті на тарілку смаколики, які, на щастя, не постраждали. — А я ж просто ніс вам перекус, діти. Бо Селестен уже поїв. Не думав, що вечір читань «Славетних лісових детективів» може бути таким жахним...

— Дядьку Арчибальде, з тобою все гаразд? — стривожився Бартоломе, підбігаючи до лиса.

— Не хвилюйся, велете мій! Щоби прикінчити мене, треба щось набагато серйозніше за падіння зі сходів. Наприклад, пил на підлозі...

Слід терміново натерти паркет воском, доки не почалася сльота...

Минулої осені та зими юний Бартоломе розділив зі своїм дядьком аж дві неймовірні пригоди: вони розслідували таємницю записників дідуса Корнеліуса, а тоді вирушили на Крайню Північ славетним потягом «Зоря Чарівнокорів» — шукати зниклих батьків Бартоломе. Після цих пригод юний лис сильно подорослішав і набрався впевненості, тож із першими променями весняного сонця знову пішов до школи, та ще й із усмішкою на устах, і вже не зважав на кпини товаришів... Навіть подружився з кількома звірятами, яких, власне, і зібрав цього вечора в книгарні, щоб відсвяткувати вихід тринадцятого тому серії «Славетні лісові детективи» пера Грізабелли Сови, онучки автора перших випусків.

— Не знаю, чи читатиму цей випуск, — зауважив Арчибальд, підводячись і обтрушуючи пил із фартуха. — Я не зовсім згоден із темою, яку вибрала Грізабелла... Як на мене, мистецтво має зворушувати, а не... а не...

— Та вже можете зізнатись, що злякалися, пане Лис. Ми не сміятимемося, не хвилюйтеся.

— Як мило з твого боку, гм... наголосити на цьому, Анушко, дякую красно!

У колі дітей, що порозсідалися на подушках довкола дивана, з якого близький друг Арчибальда, Руссо Кріт, читав їм детектив, підсміювалась у вібриси лисичка одного з Бартоломе віку. Плями жовтої, блакитної та пурпурової фарби на її оксамитовому комбінезоні підказували, що післяобідній час Анушка, як і завжди, провела на околиці Чарівнокорів, малюючи в тіні плакучої верби біля річки Паванелли, у якій так любила мити пензлі. Арчибальд помітив, як почервонів Бартоломе, вертаючись на своє місце поруч із подругою.

— Діти! Що як нам зробити невеличку перерву, поїсти печива й запити його склянкою вівсяного молока? — запропонував Руссо. Кімната одразу вибухнула радісними вересками. — Вашу ж кротовину, тільки не переверніть тут усе! Тримайте, Арчибальде, я приберіг два